

ridsen; Det er et Tilbagefridt fra det bestaaende!) (Munterhed) . . . Sa, saa staa mine Tanter fuldstændig stille; men hvis det skulde være et Tilbagefridt fra, hvad Venstre tidligere har foreslaaet, saa vil jeg dog illustrere det lidt nærmere. Jeg skal erindre om, hvad man i saa Henseende har opstillet tidligere. Jeg tager for mig et Lovforslag om Understøttelseskasser af 24de November 1880, hvor adskillige Venstremænd og Repræsentanter fra alle Sider her i Tinget vare Forslagsstillere. Fordringerne, man den Gang gik til, vare ikke store. Det Bidrag, man den Gang drifkede sig til at opstille Fordring om fra det offentlige, fra Statskassen, var 40 Ore pr. Individ, men det var ogsaa en Maksimumsgrænse, som efter alle Bestemmelser her næppe vilde blive naaet; det vilde være den herste Grænse; og saa stor en Driftighed har man da heller ikke senere turdet fastholde, og i Forsjor, da Forslag herom sidste Gang fremkom, nøjedes man med 25 pr. Individ. Er det foreliggende Lovforslag et Tilbagefridt derfra? Dette kommer jo nu til at lyde paa, naar de 2 Mill. træde i Kraft, nærmere ved 1 Kr. pr. Individ, altsaa det 4-dobbelte af, hvad Venstre for 2 Aar siden krævede. Betingelsen for at nyde godt af denne Understøttelseskasse var, at de paagældende paa Landet ikke maatte have større Indtægt end 200 Kr.; hvem der havde mere, kom overhovedet slet ikke med; jeg har ikke set nogen saadan Grænse her. Endvidere var det en Betingelse, at den paagældende skulde uafbrudt have ydet aarlige Indstud i en Forsørgelseskasse i mindst 20 Aar. Der findes i det foreliggende Lovforslag ikke nogen Fordring i den Retning, aldeles ingen. Endvidere: Den Hjælp, der maatte ydes dem, maatte for en enkelt Person ikke udgøre mere end 40 Kr. og for en Familie 80 Kr. Tre De, mine Herrer, at man forsørger en Familie selv paa Landet for 80 Kr. eller en enkelt Person for 40 Kr.? Men det var, hvad man turde bove at stille op den Gang. Endvidere var der alle de Betingelser, som her i Lovforslaget vare stillede op for Afgang til at nyde godt af Kassen. Der blev antet over, at det var saa barbarisk at forbyde en Fader at stænke sin Formue bort til sine Børn og selv gaa ind under Alderdomsforsørgelsen. Det have vi i det nævnte Forslag paa samme Maade, i en til Dels stærket Form, idet det hedder, at han ikke maa have stænket sin Formue bort til Fødel for andre i en saadan Grad, at hans Indtægt derved i en væsenlig Grad er formindsket. I Lovforslaget nu hedder det kun, at hans Trang overhovedet ikke maa være

foranlediget ved, at han har stænket sin Formue bort. Endvidere skulde han selv ved egne Bidrag have skaffet sig af Forsørgelseskassen en aarlig Alderdomsunderstøttelse af mindst 30 Kr. fra sit 60de Aar. Endvidere kende vi alle sammen, at han maatte ikke have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling; der var end ikke givet Afgang for dem, der havde faaet Uresoprejsning, til at komme ind under denne Lov. Blot det at have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling var nok til at udelukke ham fra denne Understøttelse. Endvidere var der føjet til, at han ikke maatte have gjort sig skyldig i Lediggang, Driftselbighed og lastefuld Vandel, og saaledes selv være Skyld i sin Trang; maa jeg her indstyre den Bemærkning, at naar der i Lovforslaget er udeladt Ordet „Lediggang“, saa maa jeg troste det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (Harald Jensen), der nys havde Ordet og frygtede for, at en Strife vilde komme til at spille den Rolle her at udelukke fra Understøttelsen. Det kan den efter Lovforslaget selvfølgelig ikke, thi det kan ikke bringes ind under uordentligt eller ødselt Levned; men efter Venstres tidligere Forslag var Lediggang med optaget som Udelukkelsesgrund, og der er ingen Tvivl om, at dette Udtryk vilde have fundet sin Anvendelse paa Striker. Altsaa, mine Herrer, jeg har givet dem et lille Billede af, hvad det var, man her fra Tingets, fra Venstres Side, tidligere har stillet op, og jeg har sammenlignet det med det foreliggende Forslag, og det forekommer mig nok, at der hører nogen Driftighed til at udtaale, at det her foreliggende Forslag skulde være et Tilbagefridt derfra. — Det er allerede sagt, at det at tage særlig Oje paa de værdige trængende, er en her i Folketinget — jeg kan gerne sige nedarvet eller overleveret Forestilling, og jeg tror, den er rigtig, jeg tror, den vil blive forstaaet Landet over og ikke alene af dem, der skulle yde Understøttelse, men ogsaa særlig blandt dem, der skulle modtage den, og den vil blive følt dobbelt som en Ære af dem, der modtage denne Alderdomsunderstøttelse, naar de vide, at de ikke slaas i Hartkorn med alle og enhver; men at det at have Afgang til denne Understøttelse vil blive en Uresag for vedkommende. Jeg nægter ikke, at jeg for første Gang i denne Vinter har hørt Tønen her i Tinget anslaaet efter en ganske anden Melodi; men de Herrer, der synge paa den, maa vide, at det ikke er den gamle Tone, der har lydt her i Tinget; den er ganske nymodens. — Man har klaget over, at man gav for